

len eller fullmånen. I det magiska språket står för övrigt sedan urgammal tid solen och månen i relation till människokroppens tvenne ögon. Hos egypterna uppfattades solen som guden Amon Res högra öga och månen som hans vänstra. I det av mig funna Parismanuskriptet, där som nämnt det normala alfabetets 14:e tecken ξ borttagits ur alfabetraden, förbindes den 14:e bokstaven, alltså o-tecknet, med »solen och månen» (*ἥλιος και σελήνη*). I en förlaga, som likt runraden haft 24 tecken, bör sålunda samma bokstav, men med ordningsnumret 15, ha förbundits med solen. Även från annat håll veta vi, att den 15:e bokstaven i det grekiska alfabetet betraktats som ett soltecken. I senantik alfabetmystik kunde denna bokstav (enligt vad ett verk av paleografen Kopp upp-lyser) utbytas mot solens astrologiska tecken: figuren (variant). Att runradsbildaren vid valet av namnet på det 15:e tecknet i utharkföljden utgått från senantik förebild, ligger för den, som oförevillat bedömer fakta, i öppen dag. Det kan icke vara en tillfällighet, att ett tecken med ordningstalet 15 både i senantik bokstavsmystik och i runmagien förbundits med solen, när därtill en serie av andra motsvarigheter kan påvisas, däribland en så uppenbar parallell, som i fråga om den 11:e bokstaven (jfr ovan).

Att den persiska religionen, som även rönt inflytande västerifrån, sammanställt solens magiska inflytande med talet 15, framgår med en viss sannolikhet ur ett textställe i »Bundehesh». Kap. 15 i denna omtalar, att det första människoparet föddes ur urmänniskans säd, sedan denna renats av solen. Detta första människopar (man och kvinna) framkom ur en växt med 15 blad, och till utseendet voro dessa människor såsom 15-åringar. Sannolikt har den till grund för denna framställning liggande talsymboliken räknat med en 15-årig inverkan av solen.

Att talet 15 i nordisk magi stått i förbindelse med solen, synes mig vara antytt i den femtonde strofen av Eddadikten »Odens trollsånger»: